

Arrest

nr. 100 038 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DE NUL loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn en van Georgische origine te zijn. U verbleef er in de stad Kutaisi, in de provincie Imereti.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van volgende problemen.

Sinds 2007 was u lid van de Republikeinse partij. De voorzitter hiervan is Davit Usupashvili. U probeerde mensen ervan te overtuigen lid te worden van deze politieke partij.

In november 2007 nam u deel aan de manifestaties in Tbilisi tegen de toenmalige regering. De betogers werden er uit elkaar gedreven door de ordediensten. Er werden rubberkogels en traangas afgeschoten. U werd er geslagen met matrakken. Op het Vredesplein werd u verzorgd door een privéarts.

Ook op 15 juni 2009 nam u deel aan de protestactie tegen president Saakashvili in Tbilisi. Hierbij werd u opgepakt en geslagen. Twee dagen werd u vastgehouden in het gebouw van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Vervolgens werd u vrijgelaten.

In juli 2009 vond er een huiszoeking plaats waarbij enkele identiteitsdocumenten en uw partijkaart in beslag werden genomen. Sinds eind juli of begin augustus merkte u dat u door een persoon werd achtervolgd.

Op 11 september 2009 zat u met vrienden in een restaurant in de stad Kutaisi. Hier zat ook de man die u steeds volgde. U ging naar hem toe en vroeg hem waarom hij u achtervolgde. Hij heette B. en vertelde u dat hij een officier bij de politie was en dat hij de opdracht kreeg u te volgen naar aanleiding van uw politieke activiteiten. Vervolgens beledigde en bedreigde B. u en gaf hij u een mep. U sloeg hem terug. Jullie werden door uw vrienden en medewerkers van het restaurant uit elkaar gehaald en u verliet het restaurant.

Een week later werd u door B. en zijn vrienden geslagen op straat in Kutaisi. U belde naar een dokter. Hij zei dat u niet naar het ziekenhuis diende te gaan. Hierna vertrok u naar de hoofdstad Tbilisi waar u bij vrienden verbleef.

Een maand later zag u dat B. u in Tbilisi achtervolgde. U vluchtte en vertrok naar het dorp Tjorvali waar u gedomicilieerd was. In het dorp merkte u een aantal personen op die u vaak op straat ontmoette. Vier à vijf dagen nadat u B. in Tbilisi zag, zag u B. opnieuw in uw dorp. U kon vluchten. Hierdoor besloot u te vertrekken naar uw zus in Kutaisi.

In Kutaisi werd u nogmaals geslagen door B.. U ging naar de politie om een klacht in te dienen. Maar omdat u geen bewijsmateriaal had, heeft de politie niets gedaan. Hierna vertrok u opnieuw naar Tbilisi en verbleef u er bij een vriend.

Eind november 2009 werd u in Tbilisi opgebeld door een vriend die Russisch staatsburger is. Hij wilde naar Georgië verhuizen en er een kleine business beginnen. Hij vroeg uw raad. U raadde het hem af en u zei hem dat de president en zijn mannen alles manipuleren en dat hij geen kans zal krijgen om in Georgië een zaak op te bouwen. De volgende dag vond er een huiszoeking plaats in de woning van uw vriend in de Saakhadzestraat in Tbilisi waar u toen verbleef. Enkele identiteitsdocumenten en documenten van de Republikeinse partij werden hierbij in beslag genomen. Vervolgens werd u door politieagenten meegenomen naar het bureau. U werd er ondervraagd. Er werd u gevraagd naar uw banden met Russische spionnen. U ontkende dit. U kwam tot de conclusie dat uw telefoon en die van uw Russische vriend werden afgeluisterd. U werd er hard geslagen. Na anderhalve dag werd u vrijgelaten. U vertrok naar uw vader en vervolgens ging u naar uw grootmoeder. Hierna keerde u terug naar Tbilisi. Na Nieuwjaar merkte uw vriend in het district Sachkhere op dat jullie werden achtervolgd. Uw toenmalige vriendin zei u eveneens dat u gevolgd werd. Hierop besloot u Georgië te verlaten.

Op 25 februari 2010 verliet u Georgië en op 29 maart 2010 kwam u in België aan waar u op 30 maart 2010 een asielaanvraag indiende bij de bevoegde asielinstanties.

U verklaart dat u bovenstaande problemen heeft gekregen omwille van uw politieke activiteiten. Bovendien stelt u dat B. u harder aanpakt omdat u hem in het restaurant op 11 september 2009 heeft geslagen.

Begin september 2012 kwamen mensen van president Saakashvili bij uw vader langs om hem onder druk te zetten Saakashvili te steunen en naar zijn meetings te gaan.

Op 28 september 2012 nam u in Brussel deel aan een betoging tegen Saakashvili die mensen onder druk zet om voor hem te stemmen bij de presidentsverkiezingen op 1 oktober 2012. Zo niet, worden mensen bedreigd en ontslagen. Ook werd tijdens die betoging de slechte behandeling van gevangenen in Georgië aangekaart.

U bent in het bezit van een duplicaat van uw geboorteakte, een bewijs van een medische verzekering en een usb-stick met 11 foto's."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u de door u verklaarde problemen niet aannemelijk heeft kunnen maken. In dit opzicht moet gewezen worden op verscheidene tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen voor het CGVS.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verschillende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende de twee huiszoekingen die plaatsvonden in juli 2009 en in november 2009 en waarbij verschillende documenten in beslag werden genomen.

Zo heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende de adressen waarop deze huiszoekingen werden verricht.

Meer bepaald verklaart u eerst dat de huiszoeking waarbij uw identiteitskaart in beslag werd genomen, plaatsvond in juli 2009 in de Saakhadzestraat in het district Nadzaladevi in Tbilisi (CGVS, p. 6).

Echter, later verklaart u dat de huiszoeking van juli 2009 plaatsvond in de Zestafonistraat in Tbilisi (CGVS, p. 15).

Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid stelt u expliciet dat de huiszoeking van juli plaatsvond in de Saakhadzestraat 114 (CGVS, p. 15).

Deze verklaring is niet afdoende.

Immers, u heeft geen verklaring gegeven voor uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Wanneer u opnieuw gevraagd werd of de huiszoeking in juli in de Saakhadzestraat werd verricht, stelt u dan weer dat in juli de huiszoeking in de Zestafonistraat plaatsvond en dat de tweede huiszoeking in de Saakhadzestraat werd verricht (CGVS, p. 15).

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens beide huiszoekingen aanwezig was (CGVS, p. 14 & 15), kan van u verwacht worden dat u consistente en gelijklopende verklaringen aflegt aangaande de adressen waar deze twee huiszoekingen werden verricht.

Ook heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd aangaande de documenten die in beslag werden genomen tijdens deze twee huiszoekingen.

Zo verklaart u eerst dat uw identiteitskaart werd meegenomen tijdens de huiszoeking in juli 2009 (CGVS, p. 6). Vervolgens stelt u dat uw internationaal paspoort, samen met documenten van de Republikeinse partij, tijdens deze huiszoeking werden meegenomen (CGVS, p. 6). Wanneer u gevraagd werd of uw internationaal paspoort én uw identiteitskaart tijdens de huiszoeking in juli 2009 werden meegenomen, bevestigt u dit (CGVS, p. 6).

Hierna stelt u dat uw identiteitskaart in het dorp Tjorvila lag en ze een kopie van uw identiteitskaart hebben meegenomen (CGVS, p. 6).

Gevraagd naar de reden waarom u eerst verklaarde dat uw identiteitskaart ook tijdens die huiszoeking werd afgenomen, stelt u dat er in november 2009 nog een andere huiszoeking heeft plaatsgevonden waarbij uw identiteitskaart en uw nieuw internationaal paspoort in beslag werden genomen (CGVS, p. 6 & 7).

Echter, deze verklaring aanvaardt het CGVS niet.

Immers, wanneer u aanvankelijk gevraagd werd of uw internationaal paspoort én uw identiteitskaart tijdens de huiszoeking in juli 2009 werd afgenomen, kon u dit ontkennen. Echter, dit heeft u nagelaten. In tegendeel, u bevestigde zelfs bovenstaande stelling.

Omwille van bovenstaande tegenstrijdigheden ontstaat het vermoeden dat u uw identiteitskaart en uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie, bijvoorbeeld over de datum van afgifte van deze documenten, een door u verkregen visum en het tijdstip waarop u uw land van herkomst heeft verlaten, verborgen te houden.

Uit uw verklaringen voor het CGVS (CGVS p. 5, 9-10, 12) blijkt verder dat u omwille van uw politieke visie (u was lid van de Republikeinse Partij) en omwille van uw deelname aan manifestaties, de door u aangehaalde problemen kende in Georgië.

In de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) maakt u echter geen melding van deze politieke activiteiten en stelt u zelfs uitdrukkelijk dat u niet actief was in een partij.

Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 16) dat men u bij de DVZ had gevraagd zo kort mogelijk te vertellen. Deze motivering is onafdoende.

Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder zijn politiek activisme waardoor hij problemen kende. Zelfs op de uitdrukkelijk gestelde vraag of u actief was in een organisatie / vereniging / partij antwoordde u ontkennend.

Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook moet gewezen worden op uw opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen aangaande de door u gekende problemen nadat u B. in Tbilisi zag en u vervolgens vluchtte.

Zo verklaart u eerst dat u na dit incident eerst naar het dorp Tjorvali vertrok en vervolgens ging naar uw zus in Kutaisi en stelt u dat u in Kutaisi nogmaals door B. werd geslagen (CGVS, p. 10).

Echter, wanneer u later gevraagd werd naar de incidenten die u met B. heeft gehad nadat u toen uit Tbilisi wegluchtte, haalt u bovenvermeld incident in Kutaisi helemaal niet aan (CGVS, p. 13 & 14).

Bovendien verklaart u sinds uw vertrek uit Tbilisi en uit het district van uw dorp niet meer te zijn geslagen door B. (CGVS, p. 14).

Bovenstaande verklaringen zijn niet met elkaar te rijmen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u eveneens in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, verklaard heeft dat u, nadat u B. in Tbilisi zag, nog twee keren door hem werd geslagen, waaronder eenmaal in Kutaisi (vragenlijst CGVS, p. 2).

Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent in de vragenlijst, stelt u dat u rond 18 of 19 september 2009 in Kutaisi door B. werd geslagen (CGVS, p. 17).

Deze verklaring is echter niet afdoende.

Immers, het vermag uw verklaringen in de betreffende vragenlijst volgens dewelke u na uw vertrek uit Tbilisi nog twee keren door B. werd geslagen, geenszins te verklaren.

Daarenboven heeft u nagelaten deze - volgens u - mogelijke vergissing bij de Dienst Vreemdelingenzaken te melden. Nochtans heeft u in het begin van het gehoor voor het CGVS één vergissing bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangehaald en stelde u dat er in principe geen andere vergissingen waren, maar dat u er enkel de gelegenheid gekregen heeft uw laatste problemen te vertellen (CGVS, p. 2).

Bijgevolg heeft u geen afdoende verklaring gegeven voor bovenstaande inconsistente verklaringen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u stelt dat u nadat u een week na het gevecht in het restaurant opnieuw door B. werd geslagen, niet naar een dokter of een ziekenhuis bent gegaan (CGVS, p. 12). U heeft toen enkel naar een arts gebeld (CGVS, p. 13).

Echter, in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, stelt u dat u na het betreffende incident met B. naar een polikliniek werd gebracht waar u een paar uren bleef (vragenlijst CGVS, p. 2).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u dit en stelt u enkel door een arts te zijn behandeld tijdens de betoging van 7 november 2009, doch dat u nooit naar de polikliniek werd gebracht (CGVS, p. 17).

Deze verklaringen zijn niet afdoende. I

mmers, het betreft een dermate afwijkende verklaring, enerzijds in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds voor het CGVS.

Bovendien stelt u zelf dat u nooit na een incident met B. naar een dokter of een ziekenhuis bent gegaan (CGVS, p. 13 & 15). Hierdoor is een vergissing in de vragenlijst betreffende het moment waarop u naar een polikliniek bent gegaan, uitgesloten.

Daarenboven haalt u zelf slechts één vergissing in de vragenlijst aan en stelt u dat er in principe geen andere vergissingen waren tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 2).

Omwille van bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende relevante aspecten in uw asielrelaas kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen.

Bovendien dient gesteld dat, voor zover dit aspect geloofwaardig is - met name uw deelname aan de betogingen tegen de toenmalige regering in 2007 en 2009, uw lidmaatschap voor de Republikeinse partij en uw activiteiten hiervoor - op zich geen aanleiding geeft voor een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Volgens onze objectieve informatie (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat de oppositiecoalitie van Bidzina Ivanishvili de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 won waardoor er een einde kwam aan de hegemonie van de machtige National Movement, de partij van het staatshoofd Michail Saakasjvili.

Afgezien van de National Movement en de Georgische Dream coalitie, overschreed geen enkele andere partij de minimale drempel van 5% van de stemmen.

Sinds 2 oktober 2012, toen Saakasjvili zijn nederlaag toegaf, is er in Georgië een nieuwe politiek landschap ontstaan. De oppositie van gisteren werd de meerderheid van vandaag. Bidzina Ivanishvili werd officieel benoemd tot premier door president Saakasjvili. Alleen leden of mensen die dicht bij de coalitie van Bidzina Ivanishvili vertoeven, maken nu deel uit van zijn regering. Zo heeft Tea Tsulukiani, genoemd tot Minister van Justitie, 10 jaar gewerkt bij het EVRM in Straatsburg. Sozar Subari, de voormalig ombudsman voor de mensenrechten in Georgië die reeds een aantal jaren de slechte situatie in de gevangenissen aanklaagde, erfde de ministeriële portefeuille van de gevangenisAdministratie. Beiden hebben aangekondigd om radicale hervormingen uit te voeren.

Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u omwille van uw politieke activiteiten tegen Saakasjvili (zie CGVS p. 9 & 16; en zie de 11 foto's op uw usb-stick waar u samen met andere demonstranten op staat tijdens een demonstratie in Brussel tegen de druk en bedreigingen door de Georgische regering opdat mensen op Saakashvili zouden stemmen en tegen de slechte behandeling van gevangenen in Georgië) bij terugkeer in Georgië problemen zou ondervinden met de huidige autoriteiten noch dat u bij eventuele problemen met de entourage van Saakasjvili geen beroep zou kunnen doen op de bevoegde Georgische instanties.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat uw verklaring betreft volgens dewelke B. u harder aanpakt omwille van jullie gevecht in het restaurant op 11 september 2009 (CGVS, p. 11), dient te worden opgemerkt dat uw problemen met B. omwille van bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden niet geloofwaardig zijn.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven en wraak door B. omwille van het eerste gevecht geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Het duplicaat van uw geboorteakte en het bewijs van een medische verzekering bevatten louter informatie betreffende uw identiteit die geenszins betwist wordt. Echter, ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen in uw land van herkomst (CGVS, p. 6)."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 december 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij verwijst naar de nota van UNHCR aangaande de bewijslast en naar rechtspraak van de Raad; hij is van oordeel (zie het verzoekschrift, p. 8) *"dat zijn verklaringen voldoende coherent en geloofwaardig zijn"*.

Betreffende de weerhouden tegenstrijdigheden omtrent de adressen waarop de huiszoeken werden verricht, geeft verzoeker toe (zie p. 8) *"dat dergelijke verklaringen verwarring kunnen scheppen"*. Hij wijst er op dat hij (zie p. 9) *"zeer gestresseerd was tijdens zijn gehoor op het CGVS"* en *"dat het mogelijk is dat er fouten worden begaan, wat menselijk is"*.

Hij verklaart dat hij uiteindelijk heeft verduidelijkt dat de eerste huiszoeking in juli 2009 in de Zestafonistraat plaatsvond en de tweede huiszoeking in de Saakhadestraat. Hij onderstreept dat het gaat om een vergissing (zie p. 9) *"die werd begaan tijdens een zelfde gehoor"*, waarna hij de tegenstrijdigheid heeft kunnen uitklaren; hij herhaalt dat het om een verduidelijking gaat waardoor (zie p. 9) *"de onzekerheid werd opgehelderd"*.

Aangaande de vastgestelde incoherenties betreffende de documenten die bij de huiszoeken in beslag werden genomen, wijst verzoeker er op dat hij (zie p. 10) *"heeft verduidelijkt dat in plaats van het origineel van zijn identiteitskaart in juli 2009 de kopie van zijn identiteitskaart werd meegenomen"* en dat hij aldus *"onmiddellijk (heeft) gepreciseerd dat het een kopie was van zijn identiteitskaart die werd meegenomen"*.

Het gaat volgens verzoeker om een verwarring bij verklaringen die onmiddellijk op elkaar volgden, waarna hij die onmiddellijk hersteld heeft. Hij wijst op het (zie p. 11) *"absoluut lichte karakter van deze tegenstrijdigheid en het feit dat de eiser zich onmiddellijk heeft gecorrigeerd"*, op de stress bij verzoeker en op het feit dat zijn verklaringen (zie p. 11) *"dan nog eens worden vertaald door een tolk, zodat er altijd vergissingen kunnen gebeuren"*.

Dat verzoeker zijn politieke activiteiten niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, legt verzoeker uit door te stellen (zie p. 12) *"dat men bij de DVZ had gevraagd om zo kort mogelijk te vertellen"*, alsook aan het feit dat verzoeker *"bij zijn eerste gehoor op de DVZ nog niet voldoende vertrouwen had om alle elementen van zijn asielrelaas naar voor te brengen"*.

Hij wijst er op (zie p. 12) *"dat de tolk fouten maakte"*, waardoor zijn wantrouwen toenam. Verder legt hij uit dat hij (zie p. 12) *"slechte raadgevingen heeft gekregen van andere asielzoekers"* en dat hij *"op dat moment niet wist wie hij mocht geloven"*.

Volgens verzoeker moet er begrip worden opgebracht voor zijn situatie, gezien zijn vertrouwen in de Georgische autoriteiten op ernstige wijze is aangetast (zie p. 13) *"zodat hij het sowieso moeilijk heeft om vertrouwen te stellen in overheidsdiensten"*. Hij stelt dat het hem pas na raadpleging van een advocaat duidelijk werd dat hij al zijn problemen moest aanbrengen.

Verzoeker is verder van oordeel dat de commissaris-generaal ook andere middelen tot zijn beschikking heeft om te geloofwaardigheid van zijn politieke activiteiten en problemen te controleren, namelijk door vragen te stellen over zijn politiek engagement en zijn kennis dienaangaande. Volgens verzoeker rust ook een deel van de bewijslast op de commissaris-generaal (zie p. 14) *"die ook bepaalde"*

onderzoeksdaden moet stellen om de waarachtigheid van bepaalde feiten die worden aangehaald na te gaan".

Met betrekking tot de incidenten met B. nadat verzoeker hem in Tbilisi zag, stelt verzoeker dat hij (zie p. 15) *"hier duidelijk een verwarring heeft begaan"*, waarna hij de feiten *"duidelijk op een rijtje"* zet.

Hij wijt de verwarring aan het feit dat hij verschillende keren Tbilisi heeft verlaten, maar is van mening dat hij (zie p. 16) *"zich helemaal niet heeft tegengesproken hieromtrent"* en dat het gaat om een *"verkeerde interpretatie"* van zijn verklaringen.

Aangaande verzoekers verklaringen omtrent het consulteren van een dokter of een ziekenhuisopname, blijft verzoeker bij zijn verklaringen dat hij nooit naar de polikliniek is geweest en dat hij nooit bij een dokter is geweest, behalve na de betoging van november 2009. Hij herhaalt dat hij (zie p. 17) *"problemen heeft gehad met de tolk op de DVZ"* en dat hij dit ook aanhaalde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal (zie p. 17) *"zodat hier rekening moest mee worden gehouden"*.

Wat betreft de huidige politieke situatie in Georgië, gaat de commissaris-generaal volgens verzoeker voorbij aan het feit dat de regimewissel nog maar van zeer recente datum is en dat de aangekondigde hervormingen nog helemaal niet zijn doorgevoerd. Hij laat gelden dat het besluit dienaangaande in beslissing voorbarig is en dat het voor hem nog te riskant is om nu al terug te keren.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoont op welke manier voormeld artikel, dat enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt, schendt.

Bijgevolg is deze aangevoerde schending als middel onontvankelijk.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst vast dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde betreffende de adressen waarop de huiszoeken werden verricht:

“Meer bepaald verklaart u eerst dat de huiszoeking waarbij uw identiteitskaart in beslag werd genomen, plaatsvond in juli 2009 in de Saakhadzestraat in het district Nadzaladevi in Tbilisi (CGVS, p. 6). Echter, later verklaart u dat de huiszoeking van juli 2009 plaatsvond in de Zestafonistraat in Tbilisi (CGVS, p. 15).

Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid stelt u expliciet dat de huiszoeking van juli plaatsvond in de Saakhadzestraat 114 (CGVS, p. 15).

Deze verklaring is niet afdoende.

Immers, u heeft geen verklaring gegeven voor uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Wanneer u opnieuw gevraagd werd of de huiszoeking in juli in de Saakhadzestraat werd verricht, stelt u dan weer dat in juli de huiszoeking in de Zestafonistraat plaatsvond en dat de tweede huiszoeking in de Saakhadzestraat werd verricht (CGVS, p. 15).

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens beide huiszoeken aanwezig was (CGVS, p. 14 & 15), kan van u verwacht worden dat u consistente en gelijklopende verklaringen aflegt aangaande de adressen waar deze twee huiszoeken werden verricht.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er op dat hij *“zeer gestresseerd was tijdens zijn gehoor op het CGVS”, “dat het mogelijk is dat er fouten worden begaan, wat menselijk is”* en dat het gaat om een vergissing *“die werd begaan tijdens een zelfde gehoor”*, waarna hij de tegenstrijdigheid heeft kunnen uitleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het vergoelijken van de vastgestelde tegenstrijdigheden en het herhalen van één versie van de feiten zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie, de juiste zou zijn.

Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Verder benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk of stress staat tijdens zijn asielprocedure en verhoor; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft overeind en tast de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas aan.

De commissaris-generaal stelde verder vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de documenten die bij de huiszoeken in beslag zouden zijn genomen:

“Zo verklaart u eerst dat uw identiteitskaart werd meegenomen tijdens de huiszoeking in juli 2009 (CGVS, p. 6). Vervolgens stelt u dat uw internationaal paspoort, samen met documenten van de Republikeinse partij, tijdens deze huiszoeking werden meegenomen (CGVS, p. 6).

Wanneer u gevraagd werd of uw internationaal paspoort én uw identiteitskaart tijdens de huiszoeking in juli 2009 werden meegenomen, bevestigt u dit (CGVS, p. 6).

Hierna stelt u dat uw identiteitskaart in het dorp Tjorvila lag en ze een kopie van uw identiteitskaart hebben meegenomen (CGVS, p. 6).

Gevraagd naar de reden waarom u eerst verklaarde dat uw identiteitskaart ook tijdens die huiszoeking werd afgenomen, stelt u dat er in november 2009 nog een andere huiszoeking heeft plaatsgevonden

waarbij uw identiteitskaart en uw nieuw internationaal paspoort in beslag werden genomen (CGVS, p. 6 & 7).

Echter, deze verklaring aanvaardt het CGVS niet.

Immers, wanneer u aanvankelijk gevraagd werd of uw internationaal paspoort én uw identiteitskaart tijdens de huiszoeking in juli 2009 werd afgenomen, kon u dit ontkennen. Echter, dit heeft u nagelaten. In tegendeel, u bevestigde zelfs bovenstaande stelling."

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er op dat hij *"heeft verduidelijkt dat in plaats van het origineel van zijn identiteitskaart in juli 2009 de kopie van zijn identiteitskaart werd meegenomen"*; hij wijst op het *"absoluut lichte karakter van deze tegenstrijdigheid en het feit dat de eiser zich onmiddellijk heeft gecorrigeerd"*, op de stress bij verzoeker en op het feit dat zijn verklaringen *"dan nog eens worden vertaald door een tolk, zodat er altijd vergissingen kunnen gebeuren"*.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt, zelfs indien verzoeker, zoals hij beweert in zijn verzoekschrift, tijdens het gehoor *"onder stress"* stond.

De opmerking van verzoeker dat zijn verklaringen *"dan nog eens worden vertaald door een tolk, zodat er altijd vergissingen kunnen gebeuren"*, is helemaal geen bewijs dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

Het blijkt dat het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal bovendien precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weergeeft; er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden dat er zich bepaalde tolk- of taalproblemen zouden hebben voorgedaan.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn identiteitskaart en internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie, bijvoorbeeld over de datum van afgifte van deze documenten, een door hem verkregen visum en het tijdstip waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten, verborgen te houden.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Ten derde merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker bij zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van enige politieke activiteiten en zelfs uitdrukkelijk stelde dat hij niet actief was in een partij.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker dit uit door te stellen *"dat men bij de DVZ had gevraagd om zo kort mogelijk te vertellen"*, aan het feit dat verzoeker *"bij zijn eerste gehoor op de DVZ nog niet voldoende vertrouwen had om alle elementen van zijn asielrelaas naar voor te brengen"* en dat hij *"slechte raadgevingen heeft gekregen van andere asielzoekers"*. Hij wijst er op *"dat de tolk fouten maakte"*, waardoor zijn wantrouwen toenam.

Vooreerst benadrukt de Raad dat aan het feit dat een persoon zich wendt tot de autoriteiten van een Staat met vraag om van hem de status van vluchteling te erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. De asielaanvraag op zich is een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden; de behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren (RvV 30 oktober 2009, nr. 33.611).

Van verzoeker mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, zo volledig en gedetailleerd mogelijk weergeeft en dit reeds van bij het eerste gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, en dit ondanks de beweerde slechte raadgevingen van andere asielzoekers, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat de commissaris-generaal ook andere middelen tot zijn beschikking heeft om te geloofwaardigheid van verzoekers politieke activiteiten en problemen te controleren, namelijk door vragen te stellen over zijn politiek engagement en zijn kennis dienaangaande, wijst de Raad er op dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeker wordt dan ook niet gevolgd wanneer hij stelt dat de commissaris-generaal “ook bepaalde onderzoeksdaaden (had) moet stellen om de waarachtigheid van bepaalde feiten die worden aangehaald na te gaan”.

Dat verzoeker bij zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van enige politieke activiteiten en zelfs ontkennend antwoordde toen hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij actief was in een organisatie, vereniging of partij, doch daarentegen later op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn problemen voortvloeiden uit zijn politieke visie en deelname aan manifestaties, keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Ten vierde stelde de commissaris-generaal incoherenties vast in verzoekers verklaringen omtrent zijn problemen nadat hij B. in Tbilisi had gezien:

“Zo verklaart u eerst dat u na dit incident eerst naar het dorp Tjorvali vertrok en vervolgens ging naar uw zus in Kutaisi en stelt u dat u in Kutaisi nogmaals door B. werd geslagen (CGVS, p. 10).

Echter, wanneer u later gevraagd werd naar de incidenten die u met B. heeft gehad nadat u toen uit Tbilisi wegvluchtte, haalt u bovenvermeld incident in Kutaisi helemaal niet aan (CGVS, p. 13 & 14). Bovendien verklaart u sinds uw vertrek uit Tbilisi en uit het district van uw dorp niet meer te zijn geslagen door B. (CGVS, p. 14).

Bovenstaande verklaringen zijn niet met elkaar te rijmen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u eveneens in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, verklaard heeft dat u, nadat u B. in Tbilisi zag, nog twee keren door hem werd geslagen, waaronder eenmaal in Kutaisi (vragenlijst CGVS, p. 2).

Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent in de vragenlijst, stelt u dat u rond 18 of 19 september 2009 in Kutaisi door B. werd geslagen (CGVS, p. 17).

Deze verklaring is echter niet afdoende.

Immers, het vermag uw verklaringen in de betreffende vragenlijst volgens dewelke u na uw vertrek uit Tbilisi nog twee keren door B. werd geslagen, geenszins te verklaren.

Daarenboven heeft u nagelaten deze - volgens u - mogelijke vergissing bij de Dienst Vreemdelingenzaken te melden. Nochtans heeft u in het begin van het gehoor voor het CGVS één vergissing bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangehaald en stelde u dat er in principe geen andere vergissingen waren, maar dat u er enkel de gelegenheid gekregen heeft uw laatste problemen te vertellen (CGVS, p. 2).

Bijgevolg heeft u geen afdoende verklaring gegeven voor bovenstaande inconsistente verklaringen.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij “hier duidelijk een verwarring heeft begaan”, waarna hij de feiten “duidelijk op een rijtje” zet. Hij wijt de verwarring aan het feit dat hij verschillende keren Tbilisi heeft verlaten.

De Raad herhaalt dat een louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, niet dienstig is om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen; het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

De motivering dienaangaande in de bestreden beslissing blijft onverkort en de Raad neemt deze over.

Ten vijfde merkte de Raad nog een tegenstrijdigheid op in de verklaringen van verzoeker:

“Bovendien dient te worden opgemerkt dat u stelt dat u nadat u een week na het gevecht in het restaurant opnieuw door B. werd geslagen, niet naar een dokter of een ziekenhuis bent gegaan (CGVS, p. 12). U heeft toen enkel naar een arts gebeld (CGVS, p. 13).

Echter, in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, stelt u dat u na het betreffende incident met B. naar een polikliniek werd gebracht waar u een paar uren bleef (vragenlijst CGVS, p. 2).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u dit en stelt u enkel door een arts te zijn behandeld tijdens de betoging van 7 november 2009, doch dat u nooit naar de polikliniek werd gebracht (CGVS, p. 17).

Deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, het betreft een dermate afwijkende verklaring, enerzijds in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds voor het CGVS. Bovendien stelt u zelf dat u nooit na een incident met B. naar een dokter of een ziekenhuis bent gegaan (CGVS, p. 13 & 15). Hierdoor is een vergissing in de vragenlijst betreffende het moment waarop u naar een polikliniek bent gegaan, uitgesloten. Daarenboven haalt u zelf slechts één vergissing in de vragenlijst aan en stelt u dat er in principe geen andere vergissingen waren tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 2).”

In zijn verzoekschrift blijft verzoeker bij zijn verklaringen dat hij nooit naar de polikliniek is geweest en dat hij nooit bij een dokter is geweest, tenzij na de betoging van november 2009. Hij herhaalt dat hij

“problemen heeft gehad met de tolk op de DVZ” en dat hij dit ook aanhaalde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal *“zodat hier rekening moest mee worden gehouden”*.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal slechts één vergissing in de vragenlijst aanhaalde en verder verklaarde dat er in principe geen andere vergissingen waren tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het verweer van verzoeker dat hij *“problemen heeft gehad met de tolk op de DVZ”* is dan ook een loutere post-factum verklaring, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing, en die derhalve niet wordt aangenomen.

Bovenstaande vaststelling blijft overeind en de vastgestelde tegenstrijdigheid keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Waar verzoeker, aangaande de huidige politieke situatie in Georgië, laat gelden dat de regimewissel nog maar van zeer recente datum is, dat de aangekondigde hervormingen nog helemaal geen feit zijn en dat het besluit in de bestreden beslissing voorbarig is, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat deze stellingen enigszins te staven.

Verzoekers loutere beweringen tonen dan ook geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 1 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is en in bijzijn van een advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE